

Er det overfor dette omhyggeligt gennemtænkte System klogt at ville udvide Sanktionerne til at omfatte alle Krigssituationer, som ingen i Forvejen kan kende? Pagten har valgt de 3 Tilfælde, i hvilke den mener at kunne regne med Støtte i Verdensopinionen. Men naar en Beslutning ikke har kunnet tages med Enstemmighed, naar Meningerne er delte, hvad saa? Saa ligger Situationen ganske anderledes. Man har sagt, og man kan sige, at saadanne Tilfælde er teoretiske, og at hele Spørgsmaalet derfor snarere har teoretisk end praktisk Betydning. Men derom kan man efter Hubers Mening intet vide, eftersom ingen kan se, hvor man glider hen, dersom man antager en Fællesformel for Situationer, som ikke er klart afgrænsede. Det er i alt Fald ingenlunde udelukket, at de Stridigheder, der ikke falder ind under Voldgiftstraktater, Generalakten eller Art. 36 i Domstolens Statut og ej heller kan bilægges ved en enstemmig Raadsbeslutning, kan give Anledning til Konflikter, i hvilke Meningerne vil være delte. Man gør ikke Folkeforbundet, en Tjeneste ved at udsætte det for at miste sin Autoritet gennem Beslutninger, om hvilke der ikke er al Grund til at tro, at Raadet som nu vil finde en Støtte i Verdensopinionen.

Indarbejdelsen af Kelloggpagten i Folkeforbundspagten bør være en Sideordning af de Forpligtelser, der fremgaar af begge Pagter, og ikke en Udvidelse af disse. Hvis man vil anvende Pagtens Sanktioner paa alle de Situationer, der kan opstaa, gaar man langt ud over Kelloggpagten, som ingen Sanktioner kender, og maaske ogsaa langt ud over Folkeforbundspagtens Forpligtelser. Ialt Fald maatte man, hvis man vilde røre ved Art. 16, følge den af den italienske og norske Regering anviste Linie og kun bringe Sanktionerne i Anvendelse i de Tilfælde, hvor der foreligger en enstemmig Raadsbeslutning om de Forholdsregler, der bør tages for at genoprette Freden, eller om, hvem der er Angriber.

Sammenarbejdelsen af de to Pagter er ikke blot et juridisk, men ogsaa et politisk Spørgsmaal, og man bør tage Hensyn til de politiske Realiteter for at sikre, at Folkeforbundspagten kan virke saa godt som muligt.

Efter en Drøftelse, der saaledes havde været meget indgaaende og fremhævet mange forskellige Problemer, nedsattes atter — som i Fjor — et Underudvalg. Underudvalget stillede ikke som i Fjor nye Forslag, men afgav paa Grundlag af de forskellige Regeringers Svar siden Forsamlingen i 1930 og den i Udvalget stedfundne Generaldebat en almindelig Beretning, der i 3 Hovedafsnit — 1) Forbudet mod Tilflugt til Krig, 2) Organisation af de fredelige Metoder til Bilæggelse af Stridigheder; 3) Udvidelse af Raadets fredsmæglende Virksomhed — gennemgik de fremsatte Betragtninger og alle de foran gengivne Problemer, som disse gav Anledning til. Betænkningen vedtoges med faa uvæsentlige Ændringer af første Udvalg og *Rolin* (Belgien) valgtes til Ordfører i Forsamlingen. Den konkluderede i Beslutningen om at nedsætte en Kommission bestaaende af Repræsentanter for samtlige Medlemmer af Folkeforbundet, som skulde træde sammen i Løbet af Afrustningskonferencen for at søge at tilvejebringe Enstemmighed paa Grundlag af de i nærværende Betænkning angivne Retningslinier og fastsætte de Ændringsforslag, som kunde vedtages af næste Forsamling. Raadet anmodedes om at sammenkalde bemeldte Kommission paa det Tidspunkt, det skønnede belejligt, og Generalsekretæren skulde oversende den vedtagne Beslutning til Forbundsmedlemmerne, ledsaget af Betænkningen, for at disse, dersom de endnu maatte anse det for paakrævet, kunde tilstille Raadet deres Bemærkninger med Henblik paa den Samstemmighed, det maatte synes dem muligt at opnaa.